

Μνήμη Γέροντος Αιμιλιανού του γλυκυθύμου (+ 9 Μαΐου 2019)

/ [Αφιέρωμα στον Γέροντα Αιμιλιανό Σιμωνοπετρίτη](#)

[Πρωτοπρ. Χαρίλαος Παπαγεωργίου, Εφημέριος Ι.Ν. Αγ. Νικολάου Βόλου](#)

Παρήλθε ακριβώς ένα έτος από την οσιακή έξοδο του αγιωτάτου πατρός μας Γέροντος Αιμιλιανού και εν κατακλυσμώ συναισθημάτων, αναμνήσεων και ιερών καταθυμίων, επιθυμώ ταπεινώς να εναγκαλιστώ εν πνεύματι την εκλογάδα των πνευματικών του γόνων, των φιλαγίων αναγνωστών ή ακροατών του έκπαλαι και νυν και συν πάσι τοις αγίοις και εν Χριστώ συναγωνιζομένοις μοι αδελφοίς να συνενώσω την ισχνή φωνή της ψυχής μου. Κάι να αναβοήσω εν στεναγμώ αλαλήτω «αββά, αιωνία σου η μνήμη και η ευχή σου είη μεθ'ημών»...

Ο στιβαρός ελευθερωτής και χαροποιός αναγεννητής των ψυχών μας, τελειωθείς εν ολίγω και πληρώσας εν βραχεί χρόνους ευσεβείας και νήψεως, εγκατέλιπε τα πρόσκαιρα και σκιώδη για τα χρηστότερα και θυμηδέστερα, προσδοκών τον Θεόν στα παρόντα και προς Αυτόν αείποτε ενδημών. Ο αρχοντικός Γέροντας, εξ απαλών ονύχων περιεπόλευε στα θεία και ουράνια, ώστε να πιστεύουμε ακραδάντως πως ελάχιστα ήταν μαζί μας εν πνεύματι. Ουσιαστικά η γη και οι εν γη συγκρατούσαν

ζηλότυπα και με κόπο το πολυβασανισμένο ασκητικό σώμα ενός επιγείου αγγέλου και ουρανίου ανθρώπου. Τα άνω εφρόνει, τα άνω επόθει, τα άνω εξήτει μονότροπα και θεοερωτικά. Βυθιζόταν στην Θεία αγκάλη, με την Οποία άλλοτε ευλογητικώς πάλευε όπως ο πατριάρχης Ιακώβ και άλλοτε αγκιστρωνόταν απολαμβάνοντας τη θεία στοργή του ευσπλάχνου Πατρός. Κατέχοντας ως τιμαλφές της ψυχής του το «εν Θεώ είναι», εδονείτο στη θέα του Θηρευτού της ψυχής του και ως εθελούσιο θήραμα παραδινόταν στην άβυσσο των θεοτρόπων ηδονών. Στο πρόσωπο του Γέροντος έβρισκες συμπεπυκνωμένη την εμπειρία όλων των αγίων, οι οποίοι αν και πολυμερώς και πολυτρόπως ευαρέστησαν τον Θεόν, εντέλει την ίδια αγκαλιά της αγάπης Του και το χάδι της στοργής Του χόρταιναν αχόρταγα. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, ταπεινώς φρονώ , ότι ο Θεός τον εκάλεσε εν πλήρη δόξη την 9η Μαΐου 2019 , κατά την οποία η Εκκλησία, εν η , δί' ης και υπέρ ης ο Γέροντας ήδιστα εδαπανήθη, τιμούσε τη μνήμη ενός προφήτου, ενός μάρτυρος κι ενός οσίου, των οποίων τις αρετές και τα χαρίσματα ανέμαξε ο πολυσέβαστος πατήρ.

Ο αρχιμανδρίτης Αιμιλιανός υπήρξε πάντοτε ο εκφαντορικώς διαγγέλων το πρόσταγμα Κυρίου, ο ομαλίζων τις σκολιές καρδιές μας και αντιφωνών υπέρ ημών προς τον Θεόν. Ήταν ο μάρτυς ο πιστός, που μετέδιδε γνησία, βιωματική εμπειρία θεώσεως, αγιασμού αλλά και ο αναιμάκτως μαρτυρήσας την εν Σταυρώ αλήθεια πάσχων και πολλάκις ως αγιόλεκτον σφάγιον θανατούμενος καθ' ημέραν κατά την τελευταία πονεμένη τριακονταετία. Όσιος, αγνός, παρθενικός, κεχωρισμένος από

των καθημερινών παθών και αμαρτιών, υψωνόταν και υπεδείκνυε υποποϊό μετεωροπορεία, ημίν καταλιμπάνων υπογραμμόν ίνα τοις ίχνεσιν αυτού ακολουθήσωμεν. Και όλα τούτα μέσα στην αέναη πανήγυρη των πρωτοτόκων, κροτών Πάσχα αιώνιον , λουσμένος μέσα στο αναστάσιμο φως της αιωνιότητος, με το αιδιο «Χριστός Ανέστη» στα χείλη και την καρδιά, τηκόμενος από τον πόθο να μη μείνει κανένα τέκνο του «νεκρόν επί μνήματος».

Ασφαλώς και δεν διεκδικώ την τιμή να συγκαταλέγομαι στην εκλεκτή χορεία όλων των αξίων και ευλογημένων τέκνων του πατρός Αιμιλιανού... Επιτρέψτε μου όμως το «θράσος» να θεωρώ το άγγιγμά του στην αθλία ψυχή μου και την ευτελή ζωή μου τόσο ευεργετικό, τόσο καθοριστικό, τόσο ιερό και μεγάλο. Ο Γέροντας ήταν από τους ανθρώπους -και το γνωρίζουν πολύ καλά τα δωροφορούντα τας αρετάς τέκνα του- που βλέπεις μία ή ελάχιστες φορές αλλά σε σφραγίζει εις το διηνεκές. Δοξάζω το Θεό που με αξίωσε να λάβω αρκετές φορές - σίγουρα όχι όσες θα επιθυμούσα - την αγία ευχή του, να σταθώ σαν ευτελές μειράκιον της ιερωσύνης ξοπίσω από την λειτουργική του ευπρέπεια και μεγαλοπρέπεια. Τον αισθάνομαι, κοιτάζοντας ολόισια στα γλυκά του και ειρηνοφόρα μάτια του , που αναβλύζουν χαρμολύπη , αεί παρόντα και ενθαρρύνοντά με στην πορεία μου. Του καταθέτω τον άπειρο σεβασμό μου, την ευγνωμοσύνη μου για ο,τι ανεπίγνωστα ή ηθελημένα μου προσέφερε, την ισόβια και κραταιά αγάπη μου στο τετιμημένο πρόσωπό του... Και τον παρακαλώ, μέσω των οίκείων της πίστεως, να με θεωρεί αφοσιωμένο τέκνο του εκ των μακράν , μεσιτεύων υπέρ της αναξιότητός μου...

Αλησμόνητε και γλυκύθυμε Γέροντα Αιμιλιανέ

Περιπόλευε στην οδόν της καταπαύσεώς Σου και της απολαύσεως των αγαθών α Σοι ητοίμασται !

Ίσται εν ευρυοδεία της άνω εν Ιερουσαλήμ των τέκνων του Θεού ύμνει ακαταπαύστως τον Ποθούμενον, που ηγάπησας εις τέλος, προσάγων εν αγάπη τελεία λιτάς υπέρ ημών...

Ως έχων παρρησίαν πολλήν μη διαλείπης πρεσβεύων δι'ένα έκαστον εξ ημών !

Ετοίμασέ μας τόπον εν τω Φωτί, συγκοιταζόμενος και συνανιστάμενος στις περιστάσεις του βίου μας, ευφραίνων και γλυκαίνων τις καρδιές μας !

Και μείς τα ταπεινά και κεγχριαία τέκνα Σου θα αναπαυόμαστε στις βαθύσκοιες διδαχές Σου, θα ξεδιψούμε στα ουρανόβατα βιώματά Σου !

Είθε με τις θεοπειθείς ευχές σου να αναδειχθούμε τέκνα ευπειθή και χαροποιά προς τον πατέρα και να σε αναπαύουμε εν υπακοή και αφοσιώσει υλική...

??

????? 9 ????? 2020

<https://bit.ly/3fzvIQA>